

VENCEDOR

De Band van het Licht

Hoofdstuk 1 - Vencedor en Orpheo

Het was een ijskoude wintermorgen in het dorp Erawah toen Morah beviel van haar eerste kind. Het had lang geduurd vooraleer haar wens in vervulling ging, en nu leek het geluk eindelijk in hun kleine hutje te zijn neergedaald.

Maar diezelfde ochtend, in de stal naast hun huis, begon ook het merriepaard van het gezin onverwachts te veulen. Elko rende heen en weer tussen de stal en de hut. De merrie had het moeilijk, heel moeilijk, maar na lang tijd werd er een wit veulen geboren.

Toen de baby eindelijk ter wereld kwam, schrokken Elko en zijn vrouw: hun zoon, die ze de naam Vencedor gaven, had een duidelijke, donkere vlek op zijn dij in de vorm van een sikkel... precies dezelfde vorm als die op het achterbeen van het pasgeboren veulen.

“Dat is een teken,” fluisterde Morah. “Ze zijn door de goden met elkaar verbonden.”

Elko geloofde niet in oude goden, maar het toeval was te groot om te negeren. Hij knikte langzaam.

Die nacht werd de merrie zwakker. Elko probeerde haar te helpen, maar tegen de ochtend was ze gestorven. Het veulen kroop dicht tegen het koude lichaam van zijn moeder.

Elko nam het voorzichtig op en bracht het naar binnen om het bij het vuur op te warmen.

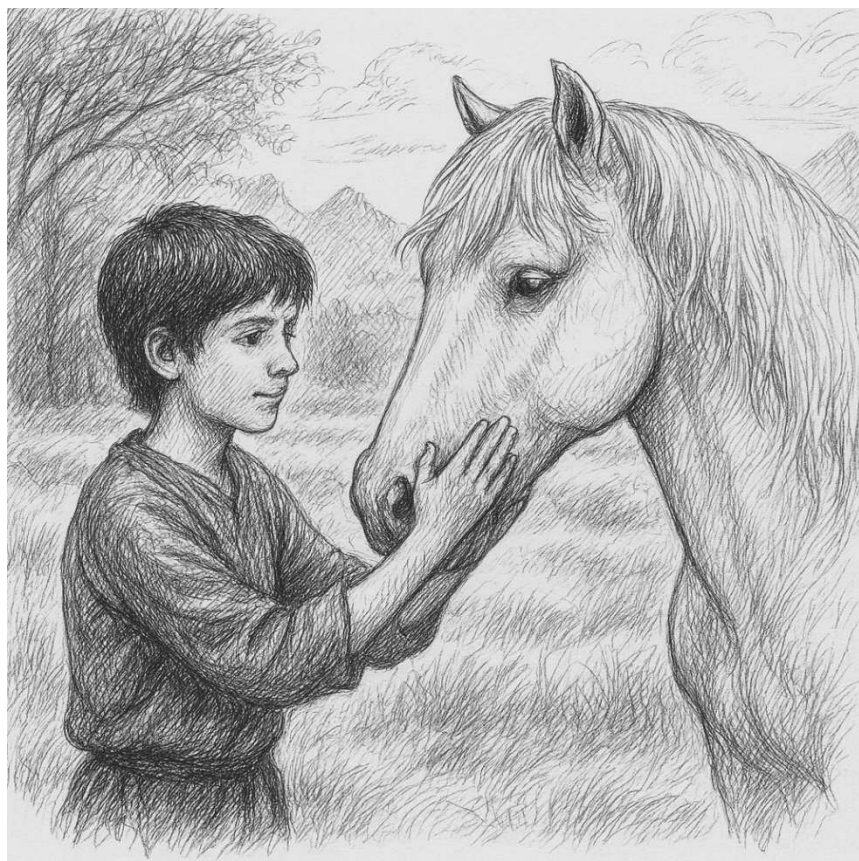
“Hopelijk overleeft hij,” zei Morah bezorgd. “We zullen hem zelf melk moeten geven.”

Dat was een probleem, want ze hadden amper voedsel genoeg voor zichzelf. Toch besloten ze voor het veulen te zorgen. De dorpelingen kwamen hen te hulp en gaven melk en hooi.

“Hoe zullen we hem noemen?” vroeg Elko.

“Orptheo,” zei Morah. “Dat betekent ‘wees’.”

Ondanks de moeilijke start groeide Orptheo uit tot een sterke, gracieuze hengst. En van het prille begin af aan was hij onafscheidelijk van Vencedor.

Hoofdstuk 2 - Samen opgroeien

Vencedor speelde met Orpheo alsof het zijn knuffeldier, zijn beste vriend en zijn avontuurpartner tegelijk was. Nog voor hij kon stappen, zat hij al op de rug van het paard.

Als peuter kroop hij er zelf op. Orpheo ging dan rustig liggen, zodat Vencedor zich aan zijn manen kon optrekken. Zodra hij recht zat, sprongen ze samen op en renden ze door de grasvelden rond het dorp.

Vanaf zijn zesde moest Vencedor naar de leermeester van het dorp. Hij leerde lezen, schrijven, rekenen, jagen en zichzelf verdedigen.

Maar die dag zonder Orpheo voelde zwaar.

's Ochtends wandelde hij met hem tot aan de hut van de leermeester. Daarna keerde Orpheo alleen terug naar huis. Wanneer de lessen bijna gedaan waren, ging Orpheo vanuit zichzelf weer naar de hut van de leermeester om Vencedor te halen.

Ze waren écht één.

Vriendschap met Arkan

Tijdens de lessen leerde Vencedor Arkan kennen, de zoon van de hoefsmid. Arkan was vrolijk, dapper en soms een beetje roekeloos. Hij had veel vrienden, maar toch groeide vooral de band met Vencedor snel.

Soms mocht Arkan mee op Orpheo naar huis, en dan speelden ze met hun drieën krijgertje in de velden.

Wanneer Vencedor alleen was, wandelde hij vaak met Orpheo langs de rand van het bos.

Zijn vader was daar niet gerust op, want voorbij de bergen woonde een gevaarlijk volk: de Xsents.

De Xsents waren een mannenstam die geen vrouwen hadden. Ze ontvoerden jongens van andere stammen om hun leger te vormen. Die jongens werden opgevoed tot wrede krijgers die dorpen plunderden zonder genade.

De jaren gingen voorbij en Vencedor en Arkan groeiden uit tot twee sterke, moedige jongens.

Met Orpheo aan zijn zijde voelde Vencedor zich altijd veilig... al wist hij nog niet welke bijzondere weg hen te wachten stond.

Hoofdstuk 3 - Het huisje in het bos

Het was een warme, zonnige dag, en de zon scheen fel over het dal. Vencedor reed op Orpheo langs de rand van het bos. Hij vond het heerlijk om Orpheo te laten galopperen, vrij en snel door het gras.

Plots zag hij een oude vrouw die kromgebogen kruiden plukte en hout sprokkelde. Toen hij langskwam, viel haar mand om en rolde alles over de grond. Ze bukte moeilijk om het op te rapen.

Vencedor trok meteen aan de teugels en stapte af.
“Kan ik u helpen?” vroeg hij vriendelijk.

De vrouw richtte zich op en keek hem aan. Haar gezicht was rimpelig en vermoeid, haar ogen dof maar scherp tegelijk.
“Wie ben jij, jongeman?” vroeg ze met een schelle, trillende stem.

Hij schrok van haar stem en haar vreemde uiterlijk.
“Ik ben Vencedor, zoon van Elko en Morah,” antwoordde hij voorzichtig. “En wie bent u?”

“Ik ben Brujana,” zei ze. “Wil je me helpen? Ik moet nog een eindje lopen, en mijn mand is zo zwaar.”

“Woont u hier ver vandaan?” vroeg hij aarzelend.

“In het begin van het bos, aan de andere kant van het dorp,” mompelde ze.